

Sygn. akt II K 316/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2023 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Krzaczyńska-Sobczak

Protokolant: Natalia Bąbol

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2023 roku

sprawy **S. K.**, syna L., M. z domu Z., urodzonego w dniu (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniach 7 i 10 lipca 2022 roku w miejscu swojego zamieszkania tj. T. ul. (...), gmina T., woj. (...) za pośrednictwem sieci internetowej publicznie nawoływał do popełnienia zbrodni pozbawienia życia (...) (...), w ten sposób, że na portalu społecznościowym F., do postu opublikowanego przez J. S. zawierającego zdjęcie z wizerunkiem (...) (...) wraz z opisem, organizowanych w dniu 12 lipca 2022 roku przed (...) - (...) Urzędem (...) w B. konferencji prasowej i protestem, umieścił komentarze o treści: „trzeba dojechać tą (...)” oraz „Skomentuję to w ten sposób. Broń czarnoprochowa jest dostępna bez zezwolenia. Dowiedźcie się gdzie mieszka i odjeźdźcie ją (...) z B.!!!” tym samym kierował groźby karalne dotyczące pozbawienia życia wobec (...) (...), które to wzbudziły w pokrzywdzonym realną obawę ich spełnienia

tj. o czyn z art. 255 § 2 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka:

- oskarżonego S. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tą zmianą w jego opisie, iż eliminuje zapis, że oskarżony kierował groźby karalne dotyczące pozbawienia życia wobec (...) (...), które to wzbudziły w pokrzywdzonym realną obawę ich spełnienia, oraz przyjmuje, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czym wyczerpał dyspozycję art. 255 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i za to na podstawie art. 255 § 2 kk w zw. z art. 57 b kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;**
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;**
- na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk zobowiązuje oskarżonego do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy;**
- na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;**

5. **zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 261 (dwieście sześćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu wydatków procesu oraz kwotę 220 (dwieście dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.**

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 316/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	S. K.	działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w dniach 7 i 10 lipca	

		<p>2022 roku, w miejscu swojego zamieszkania w T. przy ulicy (...), za pośrednictwem sieci internetowej publicznie nawoływał do popełnienia zbrodni pozbawienia życia (...) (...), w ten sposób, że na portalu społecznościowym F., do postu opublikowanego przez J. S. zawierającego zdjęcie z wizerunkiem (...) (...) wraz z opisem, organizowanych w dniu 12 lipca 2022 roku przed (...) - (...) Urzędem (...) w B. konferencji prasowej i protestem, umieścił komentarze o treści: „trzeba dojechać tą (...)” oraz „skomentuję to w ten sposób. Broń czarnoprochowa jest dostępna bez zezwolenia. Dowiedźcie się gdzie mieszka i odjebcie tą (...) z B.!!!”, czym wyczerpał dyspozycję art. 255 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>1. J. S. prezes zarządu (...) Stowarzyszenia (...) (...) N. zamieściła na swoim koncie na facebooku post o treści „wojewoda (...) - (...) oszalał. Zabiera z konta do 10 tysięcy!</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. K. Kserokopie zrzutów z ekranu z portalu facebook</p>	<p>k. 55, 61, 74, 141 odwr.-142, 144 k.2-14, 17-19, 29-30 k.23- 24</p>	

12. 07. 2022, 17:00 spotkanie dla rodziców w B.. Zgłoś się przez priv”. Pod w/w postem użytkownicy facebooka zamieszczali komentarze. W dniu 7 lipca 2022 roku S. K. zamieścił pod niniejszym postem wpis o treści „trzeba dojechać ta (...)!!!” . J. S. zamieściła na swoim profilu na facebooku post informujący o planowanych na dzień 12 lipca 2022 roku: konferencji prasowej i proteście przed (...) Urzędem (...) w B.. Post opatrzony był zdjęciem (...) (...) oraz opisem „to jest M. B., wojewoda (...)-(...). Zabiera z konta do 10 tysięcy złotych rodzicom dzieci z (...)!”. Pod przedmiotowym postem pojawiły się komentarze innych użytkowników facebooka, dokonano również jego udostępnień, polubień. W dniu 10 lipca 2022 roku oskarżony zamieścił wpis o treści: „Skomentuję to w ten sposób. Broń czarnoprochowa jest dostępna bez zezwolenia. Dowiedźcie się gdzie mieszka i odjebcie tą (...) z B.!!!”

2. Oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe. W/w ujawniał inne zakłócenia czynności psychicznych w postaci zespołu (...) oraz zaburzeń obsesyjno-kompulsywnych. W chwili

Zawiadomienie o zgromadzeniu w trybie uproszczonym k.27 odwr.- 28, 142 odwr.- 143

Zeznania świadka M. B. k. 16, 143- 144

Zeznania świadka T. Ł. koperta k.113

Opinia sądowo-psychiatryczna k. 139

Dane o karalności

<p>popelnienia zarzucanego mu czynu był w stanie nietrzeźwości. Z tego powodu jego zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona, ale nie w stopniu znacznym. Skutki picia alkoholu mógł przewidzieć. W aktualnym stanie zdrowia psychicznego może on brać udział w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu karnym. Jego poczytalność w toku postępowania karnego nie budzi wątpliwości. Stan psychiczny oskarżonego nie stanowi przeszkody, aby mógł on prowadzić rozsądną obronę bez obrońcy.</p> <p>3. S. K. nie był dotychczas karany.</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
		<p>.... ....</p>	

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. K.</p> <p>Zeznania świadków M. B. i T. Ł.</p> <p>Opinia sądowo-psychiatryczna</p> <p>Dane o karalności z KRK</p> <p>Protokoły przeszukania, zatrzymania</p>	<p>Wyśnienia oskarżonego w zakresie w jakim potwierdził fakt dokonania przedmiotowych wpisów pod postami J. S. zamieszczonymi w serwisie społecznościowym facebook, nie nasuwają wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i jako takie mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Stanowisko oskarżonego w tym zakresie koresponduje z innymi dowodami, w szczególności w postaci zrzutów z ekranu z profilu J. S., a także zeznaniami M. B. i T. Ł.. O ile stanowisko oskarżonego w zakresie faktu zamieszczenia przedmiotowych wpisów, ich treści, jako znajdujące wsparcie i korespondujące z innymi dowodami, nie nasuwa żadnych wątpliwości, o tyle zastrzeżenia budzi</p>	

przedstawiona przez S. K. ich interpretacja. W realiach przedmiotowej sprawy nie można podzielić forsowanego przez oskarżonego stanowiska, iż jego wpis z dnia 7 lipca 2022 roku o treści „trzeba dojechać tą (...)!!!” wyrażał postulat postawienia przed sądem (...), weryfikacji przez sąd działań podejmowanych przez wojewodę (...)- (...) w zakresie obowiązkowych szczepień, w szczególności nakładanych przez niego w trybie administracyjnym kar. Już proste zestawienie zacytowanej wyżej wypowiedzi oskarżonego z przedstawioną przez niego interpretacją w/w słów, w sposób nie nasuwający żadnych wątpliwości wyklucza jakikolwiek ich palarelizm, tożsamość użytych słów i sformułowań z intencjonalnym ich znaczeniem nadanym w wyjaśnieniach przez oskarżonego. Oceny powyższej nie jest w stanie zmienić również pogłębiona analiza semantyczna wpisu. Zwrot „dojechać kogoś” w czytelny sposób wyraża kolokwialnie chęć zrobienia komuś krzywdy, uczynienie zamachu na inną osobę. W taki sam sposób rozumieć należy użyty w drugim wpisie zwrot „odjebcie tą (...) z B.”. Poprzez użycie formy drugiej osoby liczby mnogiej przedmiotowe wpisy stanowią rodzaj

zachęty, wezwania dla czytających, odbiorców. Powyższe w zestawieniu z obraźliwym, wulgarnym określeniem (...) użytym przez oskarżonego, w przejrzysty sposób ukazuje intencje oskarżonego, wzmacniając dodatkowo negatywny ładunek emocjonalny przekazu. W tym stanie rzeczy zapewnienie oskarżonego co do rzeczywistych intencji, motywów zamieszczenia wpisów nie mogą się ostać, stanowią wyraz przyjętej linii obrony, nie znajdującej wsparcia w zebranych materiale dowodowym, jako, że forma wyrazu całkowicie abstrahuje, nie przystaje od forsowanej już po czasie rzekomej intencji i tego co miały wpisy rzeczywiście wyrażać, a mianowicie poddanie działań (...) w zakresie obowiązkowych szczepień weryfikacji sądowej. Odnośnie drugiego wpisu, to jest z dnia 10 lipca 2022 roku nie może skutecznie oskarżonego ekskulpować, czy też umniejszać jego winy spożyty według deklaracji S. K. alkohol. Skutki spożycia alkoholu w/w mógł przewidzieć.

Zeznania w/w świadków jako rzeczowe, logiczne, wyważone zasługują na pozytywną ocenę i jako takie mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Zarówno T. Ł. jak i M. B.

o zamieszczonych wpisach dowiedzieli się biura zarządzania kryzysowego (...) - (...) urzędu wojewódzkiego. Ich relacje korespondują z treścią wpisów utrwalonych w załączonych w poczet materiału dowodowego zrzutach z ekranu, odnoszą się również do kontekstu sytuacyjnego sprawy, w szczególności podejmowanych przez wojewodę działań związanych z obowiązkowymi szczepieniami.

Opinia sądowo-psychiatryczna jako pełna, logiczna, wewnętrznie niesprzeczna, przeprowadzona stosownie do wymogów i aktualnej wiedzy medycznej, stanowi w ocenie sądu pełnowartościowy materiał dowodowy. Biegli w należyty sposób uargumentowali swoje stanowisko, przedstawiając logiczny tok rozumowania prowadzący do sformułowania wniosków końcowych.

Dokument urzędowy sporządzony we właściwej formie i przez uprawniony podmiot.

Wskazane źródła dowodowe stanowią udokumentowanie czynności procesowych, powstały zgodnie z normami przepisnymi

		w kodeksie postępowania karnego i dają rękojmię wiarygodności i rzetelności.	
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	S. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Analiza zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności w postaci: rzeczowych wyjaśnień oskarżonych, wyważonych i logicznych zeznań świadków, zrzutów z ekranu, pozwoliły na przypisanie oskarżonemu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 255 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1			

kk. Zachowanie sprawcy czynu z art. 255 w § 1 i 2 kk polega na nawoływaniu do popełnienia – w pierwszym wypadku występku lub przestępstwa skarbowego, w drugim zaś – zbrodni. Przy czym "nawoływanie" to zachęcanie, nakłanianie, wzywianie do określonego zachowania się nieoznaczonych z góry co do tożsamości i liczby osób. Tym różni się od podżegania, które musi być skierowane do konkretnie oznaczonej osoby bądź osób. W przypadku podżegania czyn, do którego sprawca nawołuje, musi być ściśle oznaczony, podczas gdy w przypadku przestępnego nawoływania musi być jedynie wiadome, jakie ma być to przestępstwo bez jego ścisłego określenia. Sposób "nawoływania" jest dowolny, decyduje tu treść, a nie jego forma. Czynność "nawoływania" wymieniona w art. 255 § 1 i 2 kk sprowadza się do oddziaływania na psychikę innych, bliżej nieokreślonych osób przez wzywianie ich lub zachęcanie w różny sposób do popełnienia przestępstwa (por. wyr. SN z 17.3.1999 r., sygn. IV KKN 464/98, Prok. i Pr. 1999, Nr 10, poz. 7). Może przybierać postać głośnych okrzyków, rozlepiania plakatów, wydawania odezw, ogłoszeń lub artykułów w prasie, wystąpień

w środkach masowego przekazu, wystąpień na wiecu lub manifestacji, na wykładach, szkoleniach, gdzie sprawca ma do czynienia z pewną zbiorowością. Publicznie" – to działanie dostępne dla nieokreślonej liczby osób ze względu na okoliczności lub miejsce. Publiczność działania nie jest tożsama z działaniem w miejscu publicznym. Przestępstwo to we wszystkich trzech postaciach może być popełnione tylko z winy umyślnej i wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Wskazuje na to użycie znamienia czasownikowego "nawołuje", "pochwala". Przestępstwa z art. 255 kk mają charakter formalny – wystąpienie skutku, w szczególności w postaci popełnienia przestępstwa, do którego nawoływał sprawca lub które pochwalał, nie ma znaczenia dla jego bytu. Należy jednak zauważyć, że w art. 52a kw określone jest wykroczenie o identycznych znamionach – polegające na publicznym nawoływaniu do popełnienia przestępstwa, w tym przestępstwa skarbowego lub jego pochwalaniu – jeżeli zasięg czynu lub jego skutki nie były znaczne. Chodzi tu o skutki w znaczeniu potocznym, a nie prawnym. W praktyce rozgraniczenie pomiędzy przestępstwem a wykroczeniem może być

trudne z uwagi na ocenny charakter określenia z art. 52a kw (por. Komentarz do art. 255 kk, red. Stefański 2023, wyd.6/Herzog, Legalis). Zasygnalizować w tym miejscu należy, iż wskazywano w literaturze, że treść art. 52a pkt 1 i 3 kw stanowi powtórzenie treści art. 255 kk, tak że bez zmiany przepisów nie da się rozstrzygnąć, czy dany czyn jest przestępstwem z art. 255 kk, czy wykroczeniem z art. 52a pkt 1 lub 3 kw. Prezentowano także pogląd, że art. 255 § 1 i 3 kk ma pierwszeństwo w stosowaniu przed art. 52a pkt 1 kw jako przepis później wydany, a także ze względu na treść art. 3 ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks karny. Chociaż treść obu przepisów w zakresie pochwalania i nawoływania do popełnienia przestępstwa pokrywa się, nie można tracić z oczu końcowej części art. 52a kw, w której wprowadzone są okoliczności pozwalające jednak rozgraniczyć przestępstwo od wykroczenia – chodzi o zasięg czynu i jego skutki. Można przyjąć, że mamy w tym przypadku do czynienia z kolejnym przypadkiem czynu przepołowionego, granica jednak nie jest wyznaczona "sztywno" przez wskazanie określonej wartości w

pieniądu, powyżej której mamy do czynienia z przestępstwem, a poniżej – z wykroczeniem. W tym wypadku ustawodawca uzależnił charakter karny lub wykroczeniowy czynu od jego konsekwencji – nieznacznego zasięgu lub nieznaczących skutków (w znaczeniu potocznym). Zbieg przestępstwa z art. 255 kk i wykroczenia z art. 52a pkt 1 i 3 kw jest zbiegiem pozornym. Nie może jednocześnie zaistnieć sytuacja, gdy zasięg czynu (lub jego skutki) jest i nie jest znaczny (por. Komentarz do art. 52 a KW, red. Daniluk 2019, wyd. 2/Budyn-Kulik, Legalis). Sąd wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu zapis, że oskarżony kierował groźby karalne dotyczące pozbawienia życia wobec (...) (...), które to wzbudziły w pokrzywdzonym realną obawę ich spełnienia, czego konsekwencją była zmiana kwalifikacji prawnokarnej czynu przypisanego S. K.. Koniecznym w tym miejscu jest uczynienie uwag o istocie czynu z art. 190 § 1 kk. Treścią groźby karalnej jest zapowiedź popełnienia przestępstwa na szkodę zagrożonego lub osoby mu najbliższej, której towarzyszy zamiar, polegający na chęci wzbudzenia w niej obawy i skrepowania jej woli (wyr. SN z 18.1.1934 r., I K

927/33, OSN(K) 1934, Nr 6, poz. 110). Regułą jest, że groźba będzie kierowana przez sprawcę wprost do osoby zagrożonej. Nie jest jednak wykluczone, że zostanie ona przekazana za pośrednictwem innej osoby w zamiarze, aby ta następnie powtórzyła ją adresatowi. Zachodzi tu tzw. groźba pośrednia. Przyjmuje się, że możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności karnej w takich przypadkach istnieje wówczas, gdy między osobą wypowiadającą groźbę a osobą, za pośrednictwem której groźba dociera do pokrzywdzonego, istnieje porozumienie lub też, gdy sprawca informując osobę trzecią o groźbie przynajmniej przewidywał, że groźba dojdzie do wiadomości pokrzywdzonego i godził się na to. Od tzw. groźby pośredniej należy odróżnić sytuację, gdy groźący zapowiada popełnienie przestępstwa przez inną osobę. Nie chodzi w tym przypadku o przekazanie treści groźby za pośrednictwem osoby trzeciej, ale o zagrożenie popełnieniem przestępstwa przez osobę trzecią. Z treści art. 190 kk nie wynika, aby musiała zachodzić tożsamość osoby, która wypowiada groźbę, i tej, która ma dokonać zapowiedzianego przestępstwa. W pełni zachowuje aktualność

pogląd, że zapowiedź popełnienia przestępstwa lub spowodowania postępowania karnego przez osobę trzecią, niepozostającą w żadnym stosunku do zapowiadającego i bez żadnego wpływu z jego strony, nie stanowi groźby w rozumieniu prawa (por. Komentarz do art. 190 KK, red. Stefański 2023, wyd.6/Kosonoga, Legalis). Odnosząc powyższe rozważania odnośnie istoty czynu określonego w art. 190 § 1 kk do realiów przedmiotowej sprawy, zgromadzonego materiału dowodowego, stwierdzić należy, iż wpisy oskarżonego zamieszczone na portalu facebook nie stanowiły groźby skierowanej do M. B., rozumianej jako zapowiedź popełnienia na jego szkodę lub osób mu najbliższych przestępstwa. Analiza treści zamieszczonych wpisów przy uwzględnieniu całego kontekstu sytuacyjnego sprawy, nie pozwala przyjąć, iż M. B. był ich adresatem, zostały one skierowane przez oskarżonego do nieoznaczonego grona odbiorców i stanowiły formę nawoływania, wezwania do popełnienia zbrodni na osobie M. B.. Intencją S. K. nie było zastraszenie M. B., adresatem jego wpisów byli nieoznaczeni użytkownicy Internetu,

których „aktywizował” do podjęcia konkretnych działań wobec (...) (...) - (...). W tym stanie rzeczy koniecznym stała się zmiana kwalifikacji prawnokarnej czynu poprzez wyeliminowanie art. 190 § 1 kk. Koniecznym jest jeszcze odniesienie się do stanowiska obrońcy wnioskującego min. o zakwalifikowanie działań oskarżonego jako wykroczenia określonego w art. 52 a kw. Jak zostało wcześniej podniesione granicę pomiędzy przestępstwem i wykroczeniem stanowią nieznaczne skutki lub zasięg czynu, znamienne dla wykroczenia z art. 52 a kw. Przy czym nieznaczne skutki lub zasięg rozumieć należy jako skutki mało widoczne, mało ważne, niewielkie pod względem natężenia. Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, nie można przyjąć, iż działania podjęte przez S. K. znamienne były nieznacznym zasięgiem lub nieznacznymi skutkami. Przypomnieć należy, iż S. K. umieścił swoje wpisy na portalu społecznościowym facebook, zaliczanym do grona najpopularniejszych serwisów społecznościowych o bardzo dużym zasięgu, a co za tym idzie w konsekwencji o bardzo dużej sile oddziaływania w zakresie

kształtowania postaw, poglądów odbiorców prezentowanych tam treści. Profil J. S. i poruszana na nim budząca szereg kontrowersji tematyka negatywnego wpływu szczepień na zdrowie i kondycję człowieka, w szczególności dzieci, cieszy się dużym zainteresowaniem i popularnością.

Kontrowersyjna tematyka, zamieszczane wpisy stanowią asumpt do wyrażania swoich poglądów, stanowisk przez użytkowników, którzy niejednokrotnie poprzez zamieszczane wpisy wzajemnie się indukują w prezentowaniu skrajnych treści. Bagatelizowanie, marginalizowanie, umniejszanie znaczenia dokonanych wpisów nie uwzględnia realiów przedmiotowej sprawy, kontekstu działania oskarżonego. I tak dla zobrazowania powyższej kwestii wskazać należy, iż profil J. S. obserwowany jest przez dziesiątki tysięcy użytkowników facebooka, Wpis J. S. pod którym w dniu 10 lipca 2022 roku S. K. zamieścił swój wpis został polubiony przez 272 użytkowników facebooka, zamieszczono pod nim 33 komentarze i dokonano 51 udostępnień (k.17). To statystyczne zestawienie obrazuje w jakimś zakresie skalę, zasięg rozpowszechnienia prezentowanych treści. Pamiętać przy tym

należy, iż o rzeczywistej skali dotarcia wskazanych treści do innych odbiorców nie świadczą polubienia, udostępnienia czy zamieszczone komentarze. W/w dane obrazują tylko pewne uzewnętrznione zaangażowanie czytających wyrażone poprzez polubienie czy zamieszczony komentarz. Skala osób które poznały prezentowane treści w rzeczywistości jest dużo większa z uwagi na istotę i specyfikę serwisu społecznościowego jakim jest (...) Działając we wskazanych wyżej okolicznościach, przy wykorzystaniu instrumentarium w postaci jednego z najpopularniejszych serwisów społecznościowego o bardzo dużym zasięgu, S. K. dokonał przedmiotowych wpisów, bez jakiegokolwiek refleksji, czy odpowiedzialności za słowo. Powyższej oceny działania oskarżonego nie zmiana fakt, iż wpisy zostały usunięte. Istotne jest, iż usunięcie przedmiotowych wpisów nie nastąpiło wskutek refleksji oskarżonego, ale na skutek działań podjętych przez administrację facebooka.

Zachowanie oskarżonego nie stanowiło jednorazowego ekscesu, nie było przejawem tylko emocjonalnego

wzburzenia, jak próbował wykazać, lecz było rozłożonym w czasie planowym działaniem. Oskarżony obserwował profil J. S., toczącą się pod zamieszczonymi przez nią wpisami dyskusje i aktywnie w niej uczestniczył forsując czytelne w swojej wymowie i treści stanowisko.

Zgodnie z art. 12 § 1 kk warunkiem uznania wielu zachowań za czyn ciągly jest popełnienie ich w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Nie budzi wątpliwości opinia, że termin "zamiar", którego użyto w komentowanym przepisie, należy interpretować w zgodzie z art. 9 § 1 kk. Stąd trzeba przyjąć, że warunkiem czynu ciągłego jest objęcie zamiarem jego sprawcy (bezpośrednim lub ewentualnym) wszystkich zachowań składających się na ten czyn już w momencie przystępowania przezeń do popełniania pierwszego z nich. Przy czym nie spełnia kryteriów czynu ciągłego wypadek, gdy poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy

podejmowaniu każdego kolejnego zachowania (por. Komentarz do art. 12 kk red. Stefański 2023, wyd. 6/Pohl, Legalis). W realiach przedmiotowej sprawy, zebrany materiał dowodowy uprawnia do przyjęcia, iż poszczególne zachowania oskarżonego zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem. Działania oskarżonego nie były spontaniczne, były realizowane w ramach z góry powziętego modus operandi. Podsumowując, oskarżony miał możliwość zachowania się zgodnie z prawem, a mimo to żaden z nich dał posłuchu normom prawnym. Nie zachodziły przy tym żadne okoliczności wyłączające jego winę. Mając powyższe na uwadze uznać należy, iż zachowania S. K. jako bezprawne, karalne, karygodne i zawinione stanowią przestępstwo.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. K.	1 2, 3, 4		Kara czterech miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany wyczerpujący dyspozycję art. 255 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk jest adekwatna tak do stopnia winy jak i społecznej szkodliwości czynu przypisanego S. K. oraz uwzględniają okoliczności

przemawiające na jego korzyść w postaci:

dotychczasowej niekaralności analizowanej w kontekście bardzo młodego wieku oskarżonego.

Przedmiotowa sprawa stanowi pierwszy konflikt z prawem niepełna 24-letniego S. K..

Sąd w oparciu o dyspozycje art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk zastosował wobec oskarżonego instytucję warunkowego zawieszenia kary na okres próby dwóch lat. W tym miejscu zwrócić należy uwagę, że podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, jest przekonanie sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stawiając prognozę kryminologiczną sąd bierze pod uwagę możliwość oddziaływania na skazanego w okresie próby. Przekonanie sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, ma być oparte przede wszystkim na postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych,

dotychczasowym sposobie życia, oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa (wyrok SA w Katowicach z 10 lutego 2000 r., II Aka 5/2000, OSA 20001/1/1).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy, w ocenie sądu, zasadnym jest zastosowanie wobec S. K. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący dwa lata. Nie można tracić z pola widzenia dotychczasowego sposobu życia oskarżonego, braku konfliktów z prawem. W tym miejscu podkreślić należy, że instytucja zawieszenia kary pozbawienia wolności nie oznacza bezkarności sprawcy, wręcz przeciwnie, bowiem obok elementu dobrodziejstwa stanowi bardzo ważny element motywujący do unikania zachowań sprzecznych z prawem, służy tym samym kształtowaniu prawidłowej postawy u oskarżonego. Oskarżony musi zdawać sobie sprawę, iż zachowania sprzeczne z prawem, w zależności od ciężaru gatunkowego, mogą skutkować obligatoryjnym bądź fakultatywnym zarządzeniem wykonania orzeczonej kary. Tylko od samego oskarżonego zależy jak wykorzysta on

			<p>okres próby i jak będzie on przebiegał.</p> <p>W oparciu o dyspozycję art. 71 § 1 kk wymierzono karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.</p> <p>Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk sąd zobowiązał oskarżonego do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy, który to obowiązek w realiach przedmiotowej sprawy, w ocenie sądu wpisze się docelowo w osiągnięcie pozytywnego efektu resocjalizacyjnego wobec oskarżonego.</p>
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>6. <i>inne zagadnienia</i></p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku</p>			

wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
5	<p>O kosztach postępowania sąd orzekł w oparciu o brzmienie art. 627 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 // // // // // ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223). W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd może zwolnić (nie ma obowiązku) oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Zachował swą aktualność pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 5 lipca 1983 roku, (sygn. Rw 529/83, OSNKW 1-2/1984/21) mówiący, iż zwolnienie od kosztów postępowania za którąkolwiek instancję jest fakultatywne i ocenne, co obliguje sąd do wskazania występujących w sprawie okoliczności, które stanowią podstawę</p>	

ustalenia, że uiszczenie kosztów postępowania byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. S. K. nie ma nikogo na utrzymaniu, uzyskuje stałe dochody z tytułu renty socjalnej w kwocie 1220 złotych miesięcznie. W tym stanie rzeczy, sąd, zestawiając wysokość deklarowanych przez oskarżonego miesięcznych dochodów, z wysokością kosztów sądowych w niniejszej sprawie, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 261 złotych tytułem zwrotu wydatków, tym bardziej, iż w przypadku niemożności jednorazowej wpłaty tytułem zasądzonych należności, oskarżony może wnioskować o rozłożenie płatności na raty.

6. 1Podpis